

PAPETU

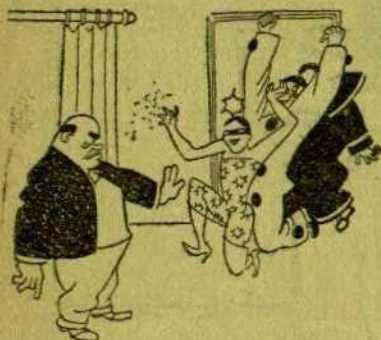
—Jo, de portar careta no en trec res, noi. Tots em coneixen per aquella piga de la cuixa.

Disbauxes confidencials

L'«ASALTO»

El senyor Gatuellas, tan bon punt s'assabenta, per la seva noia gran—que, segons expressió de la seva mare, ja és tota una polla,—que aquella nit se-

ran assaltats per una colla d'amics disfressats, es posa de mal-humor i ja no para de rondinar en tot el dia. Cada vegada que la muller o les filles li demanen diners per comprar els sandwiches, els dolços i el vi dolç, arrufa encara més les celles i deixa escapar uns gemecs que demostren el que li plau la disbauxa anunciada.

A quarts d'onze, quan esclata el brogit a l'escala de les disfresses que es llencen a l'asalto, el senyor Gatuellas es tanca al seu escriptori, disposat a no ésser testimoni del seguit de barrabassades que cometran els convidats, i procura no escoltar res.

Però, des del seu baluart, el senyor Gatuellas sent com els assaltants escupen a l'alfombra, juguen al blanc llençant panets contra els bibelots i li pessiguen la noia. I el senyor Gatuellas, congestionat, vessant indignació, treu el cap al corredor i crida:

—Cafres! Gorreros!... Ja us fumaria, jo! Morts de gana!

El piano para en sec. Tothom fa una suspensió. Les noies cerquen excuses. La senyora Gatuellas es multiplica per donar satisfaccions i procura complaure. Als deu minuts, però, ningú ja no se'n recorda i els assaltants reprenen la disbauxa, mentre el senyor Gatuellas, des del seu baluart, respira fatigosament, a punt de ferir-se.

DIJOURS GRAS

Si per celebrar dignament aquesta diada n'hi hagués prou amb ingerir una certa quantitat de truita amb botifarra, nosaltres seríem uns acèrrims defensors del Dijous Gras.

Però hi ha el costum que les mares, en aquest dia, estableixin una competència per veure quina criatura va més disfressada. I es dona l'espectacle de

veure cossacs amb la tova a les calces i madams Dubarry que fan el peterrell dintre el clot d'un arbre negant-se a seguir.

Les mares, però, n'estan tan cofoies, que ho suporten tot, fins el sofriment dels seus fills, per tal que la gent es giri quan passen i diguin que són bufons.

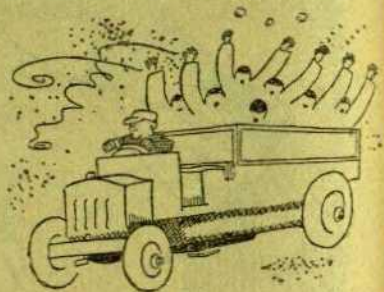
Coneixem un corrido solter, que enguany, pel Dijous Gras,

també va disfressar el seu nano.

—I de què l'has disfressat el teu nano?—li preguntarem.

—De bolquers!

Quan els diguem que sortia de casa l'especialista, els lectors ja comprendran què volia dir.

LA RUA

Cada any és més magra.

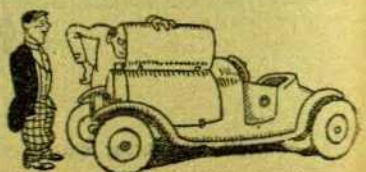
L'Ajuntament ofereix uns quants premis, que a l'hora de l'adjudicació els declara deserts o els reparteix entre deu o dotze, per tal que toqui ben poca cosa a cada u.

I l'escampall de paperets i boles de neu es converteix en un llençar i tornar a collir ben administrat, que degenera en una batalla d'escombraries.

Un carro de pierrots, un carro d'apatxes i un camió de colombines, són els únics que aguanten el punt.

Es clar que si un s'hi fixa bé s'adona que llencen prospectes, i la il·lusió del Carnaval se n'hi va a can Pistras.

GUNDEMARO RECOLONS

LES CANÇONS POPULARS

LA SILETA

El cançoner popular català, de l'any de la picor, traspua papitisme. Perquè se'n convencin, aquí els reproduïm la cançó «La Sileta», l'autor de la qual, desconegut, es veu que estava molt de llomillo:

«Al carrer de l'Hospital,
a tres portes a mà dreta,
n'hi havia un estudiant
que en festeja la Sileta.

No l'ha poguda alcançar
ni amb diners ni amb paraule-
un dia es determinà [tes;
de vestir-se'n de mongeta.

A les dotze de la nit
ja n'hi truça a la porteta:
—Ai, Sileta, baixa a obrir
a n'a la pobra mongeta.

—Quina mongeta sou vós,
que de nit aneu soleta?
—Mongeta de Sant Genís,
germana de l'abadessa.

—Mongeta, pugeu cap dalt,
la taula està paradeta
del bon pa i del bon vi,
dels ous amb cansaladeta.—

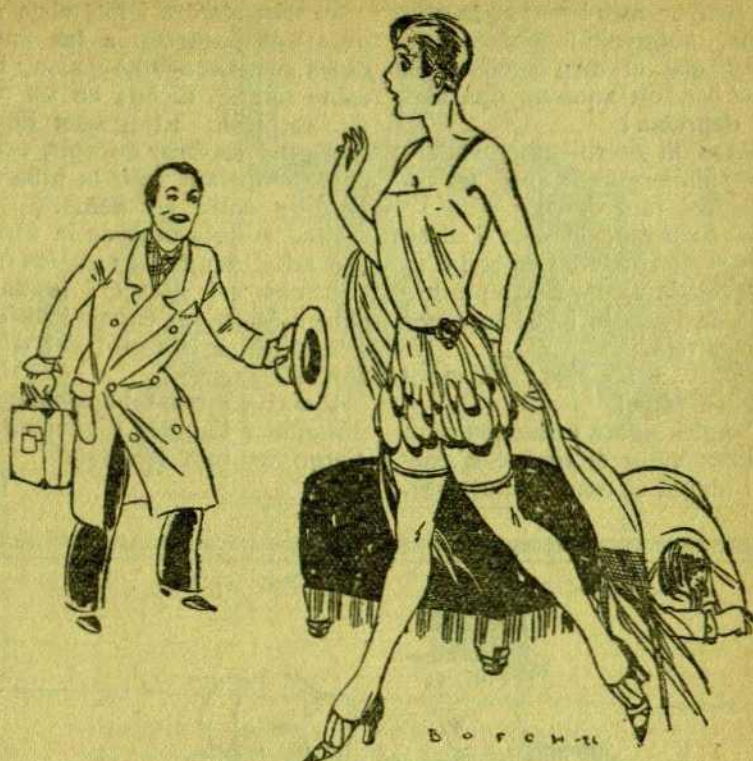
Quan en són a mig sopar,
la monja es posa tristeta.
—Ai, mongeta, què en teniu,
que vos en poseu tristeta?

—Ara n'estava pensant
si em fareu dormir soleta.
—No en dormireu sola, no:
dormireu amb la Sileta.

—Ai, mare, no hi vull dormir,
que és l'estudiant de lletra.
—Au, Sileta, agafa el llum,
sinó et tiro la banqueta.—

Quan són a mig despullar,
la monja porta calcetes.
—Quina mongeta sou vós,
que també porteu calcetes?

—Sileta, no en facis cas,
n'és un costum de la terra.—
En 'ser-ne la mitja nit,
n'hi demanà l'amoreta.

—Per què entrava? No veu que a penes porto roba?
—No hi fa res. Jo, amb molt poca roba m'acontento.

—No me'n torneu a di això,
perquè en crido a la mareta.—
En 'ser-ne demà al matí,
sa mare l'ha cridadeta.

—Ai, mare, no em vull llevar,
bon dormir fa amb la mongeta;
pel que haveu de procurar,
per bolquers i banovetes.—»

I això les nenes ho cantaven
amb aquella innocència.
Oh, temps felïços!

EL GOS I LA PIPA

La Susagna viatja acompanyada del seu gosset Lulú, que degut al trasbals del viatge està tot regirat del ventrell i de tant en tant deixa escapar uns gasos no gaire agradables. En front de la Susanna viatja un anglès malcarat, que cada vegada que el gosset es permet una expansió, flaira desesperadament i s'exclama, indignat:

—Oh! Quin rediable de bèstia! Si almenys el purguessin amb aigua de Colònia! Quina flaira més pestilent! No hi ha dret a viatjar amb bestioles tan empipadores.

La Susanna no se l'escolta i com que ha pres bitllet pel gosset, s'escolta a l'anglès com aquell qui sent ploure i no s'hi encaparra.

Però com que el gosset, pel que es veu, té un dipòsit de gasos asfixiants ben proveït, deixa anar encara mitja dotzena més d'exhalacions; l'anglès, sense poder-se contenir, l'agafa per una pota i el llença per la finestreta. La Susagna crida, plora, s'exclama, però com que no arriba al timbre d'alarma, no troba solució per cridar l'atenció del passatge i fer deturar el tren.

L'anglès, satisfet, es repapa al seu seient, es treu una pipa descomunal de la butxaca, la carrega de tabac pestilent i l'encèn.

—Senyor meu!—crida la Susanna, indignada.—Això fa més pudor que el meu gosset! Ja esteu llençant aquesta pipa més que depressa!

—Ara hi corro—respon l'anglès, submergint-se entre les espirals del fum dens.

La Susanna, heroica i decidida, es revesteix de valor i d'una revolada arrenca la pipa dels llavis de l'anglès i la llença per la finestra.

—Mac...! La pipa! La meva hermosa pipa!

L'anglès agafa fortament amb les dues mans el timbre d'alarma i obliga el tren a deturar-se.

El tren s'atura i tots els viatgers treuen el cap a les finestretes per veure què passa. De sobte tothom esclata en un crit de sorpresa. El gosset de la Susanna, tot brut de pols, compareix anhelant amb la pipa de l'anglès entre les dents.

Cinc minuts després la fortor del tabac anglès ofega les expansions del gosset i la flaire penetrant de les expansions del gosset ofega la fortor del tabac anglès.

I així en bona harmonia, la Susanna i l'anglès segueixen el viatge en tota felicitat.

G

EL POBRE SENYOR QUIM

El senyor Quim, mestre d'estudi, volia que a la seva classe hi regnés l'ordre més complet. Com que el pobre era sord, no sentia les animalades que deien els seus deixebles — entre els quals n'hi havia algun de grandassot—i es feia la il·lusió que no es movia ni una mosca. Entre els bordegassos més desvergonyits que anaven al col·legi, en Tomaset, d'uns catorze anys, se n'endua la palma. Les bromes que gastava eren un xic massa atrevides i el senyor Quim era molt sovint la víctima d'elles.

L'altre dia, seguint el costum establert, s'aixecà amb un dit dret i encarcarat. Això, com ja deuen saber, vol dir que es demana permís per anar a canviar l'aigua del canari.

Però en Tomaset, a mitja veu, digué a l'ensems:

—Senyor Quim! Em deixa anar a... jugar amb la seva dona?

I mentre tots els alumnes es trencaven de riure, el senyor Quim, molt seriós, respongué:

—No pot ésser. Ja n'hi ha un. Esperis que estigui llest.

★ ★ ★

EL QUE PAGA...

Mister Flucs, un anglès rigid, flemàtic, tot d'una peça, va entrar a una «botiga d'amor» amb la noble intenció de divertir-se.

De les «dependentes» de la casa, una li va fer peça. Era una morena que es deia Paca, que la sabia més llarga que un sagristà de monestir.

—Tu, Paca!—li digué la mestressa. — Al tanto, que hi ha «pasta». Fes-li la babarota i tornarà...

I ella, que sabia l'ofici, es va posar a conversar amb l'anglès amb una fe que semblava que conservés totes les il·lusions primerenques. Tant va exagerar l'entusiasme i l'esbojarrament,

—Cregui'm: pagui'm el sopar.

—Així ho faré. Sóc creient i pagano... al mateix temps.

que Mr. Flucs, suspenent la conversa iniciada, i bon xic escamat, li digué, fredament:

—Senyoreta! Mi deber advertirla que ser yo quien paga!

UN MATRIMONI D'AMOR

Si en això del bandarrisme pot entrar-hi la perfecció, direm que en Joan era un bandarria perfecte. En el llarg pelegrinatge de la seva tèrbola vida, n'havia fet de seques i de verdes. El seu cinisme era una cosa tan reeixida, que no és estrany que hom l'anés a trobar per a proposar-li un matrimoni una mica complicat. Davant la brillant perspectiva que se li oferia, el nostre home no s'ho féu dir dos cops. La cosa va anar així:

Després de realitzada la deguda presentació, en Joan va plantar-se a casa del futur sogre per a tractar de l'afer. Aquest el va rebre amablement i de bell antuvi li va dir:

—Així, vostè vol casar-se amb la meua filla?

—Sí, senyor.

—N'està enamorat?

—No ho sé.

—Com, que no ho sap?

—Dispensi. Era modestia. Sí, n'estic enamorat, el suficient enamorat per a casar-m'hi.

—La coneix, vostè, la meua filla?

—Sí, senyor; per referències.

—Com pot estar-ne enamorat, doncs?

—Estic enamorat de les referències.

—Molt gentil. Ara, escolti: la meua filla és bastant jove, encara. Ara no recordo exactament els anys que té...

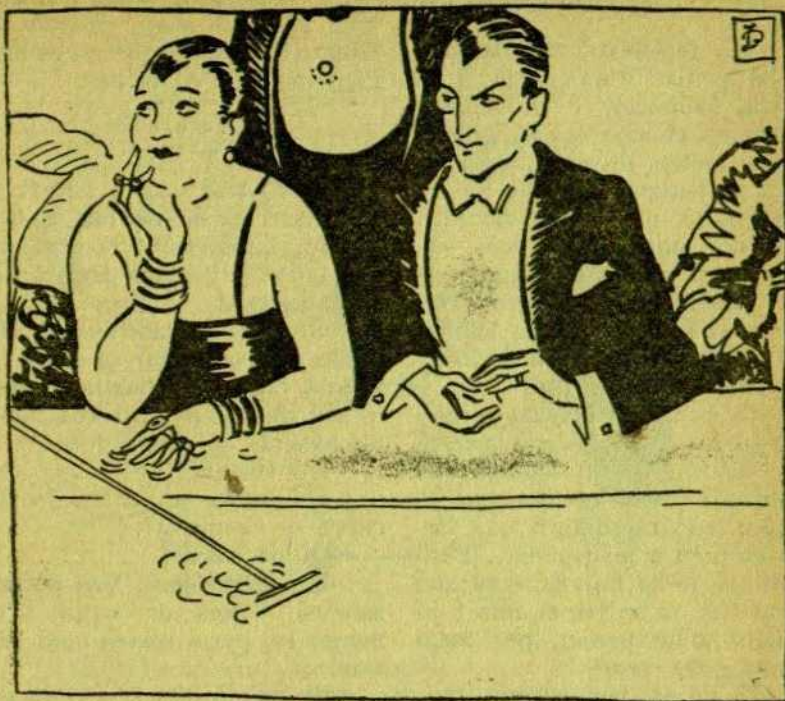
—Es igual. Suposo que en té pocs.

—Bé, doncs. És filla única. Li dono quatre centes mil pesetes de dot. Quan jo mori, li deixaré cinc cases a Barcelona...

—Molt bé.

—...una finca a Olot i una altra a Sant Feliu...

—Molt bé.

—Em sembla, noi, que hi perdré fins la camisa...

—La camisa? No perdràs pas gaire, noia.

—...una fàbrica de teixits a Manresa...

—Molt bé.

—...una torre a Palma de Mallorca...

—Molt bé.

—A més a més, ha d'heredar d'una seva tia que és molt més rica i molt més vella que jo.

—D'això no en faig cas. Els parents són un grapat de gent empipadora que no tenen cap sentit de la manera com s'ha de viure ni la més petita idea de quan s'han de morir.

—Potser té raó. Ara ja està enterat de tot. Resumim, doncs: li convé el matrimoni?

—Sí, senyor.

—Ah! Em descuidava un petit detall. Res d'importància. Veurà: la meua filla està una mica embarassada, molt poc, sap? Suposo que això no serà un obstacle per a que vostè s'hi casi...

—Oh, si només és això! Encara que no ho estés, sap? Per mi, és igual.

JOAN PAPIOL

UN SUICIDI ESTRANY

(EXTRET D'UN CONTE FRANCÈS)

Mentre el Comissari de policia repassava per setena vegada la ressenya del diari que portava el seu nom, la porta del despatx es va obrir i un home correctament vestit va entrar.

—Endavant!—cridà el comissari maquinalment; però en adonar-se del rostre descompost i els ulls d'astorament que feia el visitant, s'intranquilitzà i es posà sobre si.

—Vós direu.

—Us prego que no feu escarafalls si us comunico quelcom inversemblant, i que no em contradigueu en res del que us digui fins que ho hagueu comprovat. No sóc cap boig. Em dic Segimon Baugirard i visc al carrer de Fancolle, 33, segon. Us dono aquestes dades per a tranquil·litzar-vos.

—Podeu parlar, car ja tinc ganes de sentir-vos.

—Es tracta, senzillament, que aquest matí m'he suïcidat.

—Eh?! Què dieu, que us heu suïcidat?

—Ho repeteixo. Aquest matí m'he penjat d'una biga a la meua habitació, i en aquests moments el meu cos es gronxa a dos metres de terra, amb un pam de llengua fora.

—Home, no em feu riure!... Des del moment que vós sou aquí, com voleu que cregui que vós mateix us esteu gronxant, penjat d'una biga d'una habitació del segon pis del número 33 del carrer de Fancolle?

—Ja us he dit que no permetria que us en riguésiu mentre no ho haguésiu comprovat. Confesso que el que em pasa és realment extraordinari, que fins em sorprèn a mi mateix... Però com que jo ho he vist, com que jo mateix m'he fet el nus i jo mateix m'he penjat, per força ho haig de creure.

—Es un cas ben estrany, tanmateix. I què voleu que hi faci, jo?

—Anar al carrer de Fancolle, comprovar si realment estic penjat d'una biga a la meua habitació i venir-m'ho a dir. Vós complireu amb el vostre deure i jo sabré el que em cal fer.

El Comissari, mig intrigat, mig incrèdul, sortí, preguntant al senyor Baugirard que no es moguéss ans que ell tornés.

Passats tres quarts llargs, el Comissari tornà de fer la inspecció, visiblement commogut.

—Què? —demanà amb ànsia en Baugirard.

—Oh! Es extraordinari! Ho acabo de comprovar jo mateix! D'una biga de l'habitació que m'heu dit, hi pengeu vós, amb un pam de llengua a fora!

—Ho veieu?

—Una cosa no entenc! —exclamà el Comissari.

—Quina cosa?

—Un petit detall. Vós porteu sabates negres de xarol i el penjat les porta rosses amb botins.

—Eh? Què dieu?! —cridà en Baugirard arrecant-se els cabells. —Dieu que el penjat porta sabates rosses amb botins.

—Es un detall que m'ha cridat l'atenció.

—Maledicció! —cridà com un foll en Baugirard. —M'he equivocat! En anar-me a suïcidar,

com que amb el meu germà bessó ens assemblem tant, l'he pres per mi i l'he penjat a ell.

—Rellamp!

—I amb l'únic que ens diferenciàvem era amb les sabates! Pobre de mi! Sóc un assassí!

NO ÉS CAP NOVETAT

En Manel i la Cristeta acabaven de fer un disbarat. Més ben dit: acabaven de sacrificar a l'amor tots els prejudicis.

(Eh, quina frase? No ens moquem amb mitja mànega, aquí!)

Però, encara no arreglats els cabells, esbullats per la facècia recent, la Cristeta sentí remordiments.

—Ai, Manel!

—Què tens, videta?

—Què diria la mamà si sabés ço que he fet?

I ell, que era més fresc que un morro de gos, respongué, tot acaronant-la:

—Paula! Si abans de néixer tu ja ho sabia!

Aquesta noia fa veure que dorm perquè el seu promès es tiri una planxa.

PENEDIMENT

—Ja ho sabeu, amic Baldrich, que a l'assassí d'en Bernat amb el cinturó al coll aquest matí l'han trobat?
—Es que s'ha mort penedit?
—No, home, no. Es que s'ha [purgat.

CONTE JUEU

Kahan arriba a París i demana una habitació en un hotel.
—De quin pis la vol?—li pregunten. — En el primer valen cinquanta francs.

—I en el segon?
—Quaranta francs.
—I en el tercer?
—Trenta francs.
—I el quart?
—Vint-i-cinc francs.
—I en el cinquè?
—Vint francs.
—Fins a un altre!—exclama Kahan, anant-se'n. — El metge m'ha recomanat llocs més elevats.

El maitre, però, irònicament li diu:
—No de preu, oi?

ELS INFANTS TERRIBLES

—I doncs, Lluïset — crida el mestre a un deixeble.—Com és que tots aquests dies has fet campana? Si això es repeteix, em veuré obligat a dir-ho als teus pares.

—Oh, senyor mestre! No és pas culpa meua! Abans d'ahir vaig tenir de portar el cavall a ferrar, i ahir el pare em va fer portar la vaca al toro.

—El trobo afeminat aquest orter.
—Bé, sí, però no em negarà que para molt bé.

—I on la vas dur?
—A cal Quim, que té el toro més brau de la contrada.
—Ja ho és de brau, ja! Però quant te'n va fer pagar?
—Deu pessetes.
—Deu pessetes? Es horriblement car!
—Oh, no! Per aquest preu no crec pas que l'omplissiu vós la nostra vaca!

PENSAMENTS SUBLIMS

El millor vestit d'una dona és el que es treu al davant nostre.

Després del pecat, els nostres pares s'apressaren a tapar-se. Es

a dir: que no tingueren vergonya fins després d'haver-la perduda.

Adam, mentre no va tenir dona, va ésser feliç.

A la dona casada se li pot parlar de tot. A la soltera, de tot i quelcom més.

El paraigua és un artefacte que té per objecte complicar un acte tan senzill com és el mullar-se.

Pocs són els *corridos* que poden dir que mai han tingut pèls a la llengua.

CARNESTOLTES 1927
Festivals AURIGEMMA en el

TEATRO NOVEDADES

DISSABTE, DIA 5 DE MARÇ

Gran festival de la "Mi-Carême" Aurigemma

La luz cenital

Lema: «W. W. P. S.»

La señora hace ver que está de aquello más enferma para poder guillar aquel verano a tomar los baños a una playa de upa.

Después de haber hecho cabo a casa del médico, la esposa dice, haciendo magarrufas a su marido:

—¿Ves? Tenía un gavadal de razón al pedirte que tocásemos el dos de Barcelona, porque hasta el médico, que no es ningún zapatazas, me ha recomendado que cambie de aires.

El marido, que es un mano, contesta haciendo una media risa:

—¿De modo que has de cambiar de aires? Pues eso ray.

Y se retira, volviendo al cabo de un chico.

—Toma—hace,—ahí tienes para que cambies de aires.

Y le regaló un abanico nuevo de trineo.

Esto les enseñará a respetar el descanso dominical.

Los... pobres.. millonarios...

POR EMILIO JUN HOY

Aunque soy joven... me gusta... recordar tiempos pasados en que yo... tenía las conquistas a capazos... Cierta día... que comía con el Sha de Persia... y mi amigo Pío Joso—una inteligencia... como ahora no se gastan...—vimos pasar una tanguista...

(N. de la R.—No podemos seguir. El linotipista ha acabado los puntos suspensivos. ¡Ahora que venía lo bueno!)

Una aclaración aclaratoria

Nuestro insigne y ecuaníme director, don Pacomio Buendía y Gassol, miembro del «Esbart Dansaire» del distrito V, eminente filólogo y subscritor del *Brusi*, nos ruega desmintamos la bola que algún taúl ha hecho correr de que él pensaba presentarse candidato para ser académico de la Lengua.

Aun cuando el ramo de la lengua para él no tiene secretos, la buena verdad es que no le ha pasado por la gorra tal cosa.

Cada cosa en su sitio y un sitio para cada cosa.

LA NEURALGIA PSICOLOGICA

Lema: *Volta-la, Manela*

A un servidor esto del baile le hace tres cosas. Como yo soy serio hasta el cabo de arriba, esto de giravoltar me parece que hace bútxara. Un solo golpe he bailado y todo dios se me sorteo, y como ustedes ya saben que yo soy de un taranán que no admito mandangas, pues me cabré y le dije sómicas a uno que se hacía un panzón de reir, y nos marchamos de palabras y una de setas que hacía gozo.

A la cuenta es que los músicos tocaban un fox-trot original del maestro Terrier y un servidor, badando, se puso a bailar una americana, y claro, no ataba.

(Bueno: ahora ustedes habrán dicho: «Este gamarús nos endiñará un chiste sobre el Fox Terrier.» Pues van errados. La seriedad antes que todo.)

Me hace tal hástigo el baile, que un golpe toqué el dos de casa porque estaba llena de lloros. La había diñado la suegra y todo era hacer el somicón. Bueno, dirán ustedes: y esto ¿qué carai tiene que ver? Sí, hombres: guillé porque aquello era un *ball de llàgrimes*.

El baile de bastones me empipa de aquello más: el charleston me hace arrufar la nariz y el black-bottom me carga hasta allí.

(Y a propósito de bailes: ¿en qué se parecen los billetes de banco que arplega un avaro a los jóvenes de 19 años, hijos de Falset?)

Aunque barrinasen seis años no caerían. Se parecen en que entran en caja. ¡Ah! ¡Lo de Falset es para despistar!)

Hace ya un gavadal de años me convidaron a ir de arroz a un te aristocrático. ¡Hubo un movimiento!

(Claro: ¡se trata de un te... remoto!)

Pues bien: una flavia rubia como un inodoro (1) me sacó a bailar y me hizo bien bien la guitza. Iba escotada hasta un chico más al sud del ombligo, y claro, al guipar aquel bien de Dios de accidentes geográficos, todo—pero todo, ¿eh?—comenzó a darme vueltas. Ella lo notó e hizo los ojos gordos, pero luego, cuando el baile se acabó, me dijo que un servidor sudaba de todo arreo. Aquel día le tomé tirria al baile y dejé de saludar a Balla...briga.

(¿En qué se parece un toro bravo a un cementerio?)

Pues en que tumba por aquí, tumba por allí...)

Así, pues, no extrañarán ni mica que un servidor no haya ido a ningún baile de máscaras. Tiro por el término serio y a mi costado Abadal es un juerguista. Ya lo saben, pues.

(¡Ah! Un retrete en el que haya un señor de Reus haciendo sus faenas, ¿en qué se parece a la Cuaresma?)

Pues en que ¡hay uno!)

Ya saben donde tienen ustedes su casa.

BUENDIA Y GASSOL

(1) Quería decir «hilo de oro». El pobre está tostado. — La Redacción.

Del capazo filosofico

El que siempre come pernil, ¿qué tiene?
Pues tiene una costumbre pernicios.

¿Cuál ha sido el primer bazar de ropas hechas?
La parra del Paraíso Terrenal.

¿En qué se parece un chino a un huerto?
En que toma té.

¿Por qué en el Paraíso, Adán comió la manzana?
Porque no tenía cuchillo para partirla.

¿Qué cuerpo no puede usar corse?
El cuerpo de Correos.

¿Qué prenda conviene más a las solteras?
El guarda-polvo.

No hay que fiar de una mujer que diga *Pla*.
Siempre es *Pla*.

¿En qué se parece un diario al balao?
En que a veces *en-salza*.

¿Los duros se costipan?
Sí. ¿No han visto nunca sonar un duro?

¿Qué loros tienen más renombre?
Los alemanes.
(N. de la R.—¡Como no sea porque es muy célebre el «L'oro del Rhin»!)

¿Por qué los ciegos son malos comerciantes?
Porque no pagan may ninguna letra a la vista.

IMPERMEABLES PARA NISOS

a 6 pesetas docena

Pedidlos en todo arreo

—Mira-te'l com està, i això que només ha begut quatre copes.
—Sempre és així. No pot passar mai de la tercera.

TRES ANGELOSOS

Una vegada, tres anglesos, seriosos, rígids, encarcerats, estaven cultivant l'*spleen* en un salonet privat del seu club. Cap dels tres deia res, seguint la moda anglesa de passar-se hores i hores assegut en un silló, amb la mirada vagant pel sostre i sense dir «aquesta boca és meua». Ja feia estona que això

durava. Tot de sobte, passà un auto pel carrer, movent el xi-varri característic.

—Es un «Rolls» — digué un dels tres anglesos.

Cap dels seus companys li contestà. Però vet ací que al cap de mitja hora justa, un d'aquests remarcà:

—No. Era un «Renauld».

Altra vegada el mateix silenci. Passaren novament uns tren-

ta minuts, i llavors l'anglès que encara no havia pronunciat paraula, digué, tot indignat:

—Nois, si heu de disputar d'aquesta manera, me'n vaig. Ja sabeu que jo no puc sofrir les discussions.

Ens sembla convenient de tornar a repetir que aquests tres senyors eren anglesos.

J. P.

—Què carai grata, senyor Pau?

—Sento una frisança talment com si ja hagués arribat la primavera.

—Això és «El neguit de la sang».

—Es refereix a l'estrena del jove Rosquelles al teatre de «Novetats»?

—Sí, senyor.

—I què li va semblar?

—Per un jove, ja està bé. El que, al meu entendre, no està tan bé, és que crítics tan joves com el mateix autor, es permetessin riure-se'n despietadament amb més sanya que no pas gràcia, emparant-se en la impunitat, car en Rosquelles no té diari per contestar.

—Així, digui que vostè està indignat?

—Ho estic, sí, senyor!

—Si que farem barrila aquesta setmana!

—Fent un esforç i sobreposant-nos al dolor, jo crec que encara en podem fer.

—Per quina estrena començarem?

—Per l'única que ha tingut lloc aquests dies. Per l'estrena de «Poderoso caballero...».

—D'en Gabaldon i en Gutiérrez Roig, efectuada al «Barcelona».

—Es tracta d'una comèdia francesa plena d'humor i d'ironia, que ve a demostrar allò del «Tenorio».

—Del «Tenorio»?

—Sí, home; que *con oro nada hay que falle*. Es tracta d'una obreta senzilla, de diàleg fàcil, situacions còmiques, tipus ben trobats, que distreu i no preocupa.

—I la interpretació?

—Espeterrant, tal com acostuma la companyia Redondo-León.

—Els altres teatres segueixen tirant amb els èxits de la temporada.

—La qual cosa ens priva de parlar de cap més estrena.

—Si això segueix així, aquesta secció aviat farà riure.

—Només ens mancava que al

«Tivoli» i a l'«Olympia» es dediquessin al cinema!

—I que nosaltres ens dediquéssim als balls de disfresses!

—No pluralitzi, senyor Pau, perquè jo no hi tornaré més.

—Què diu, ara!

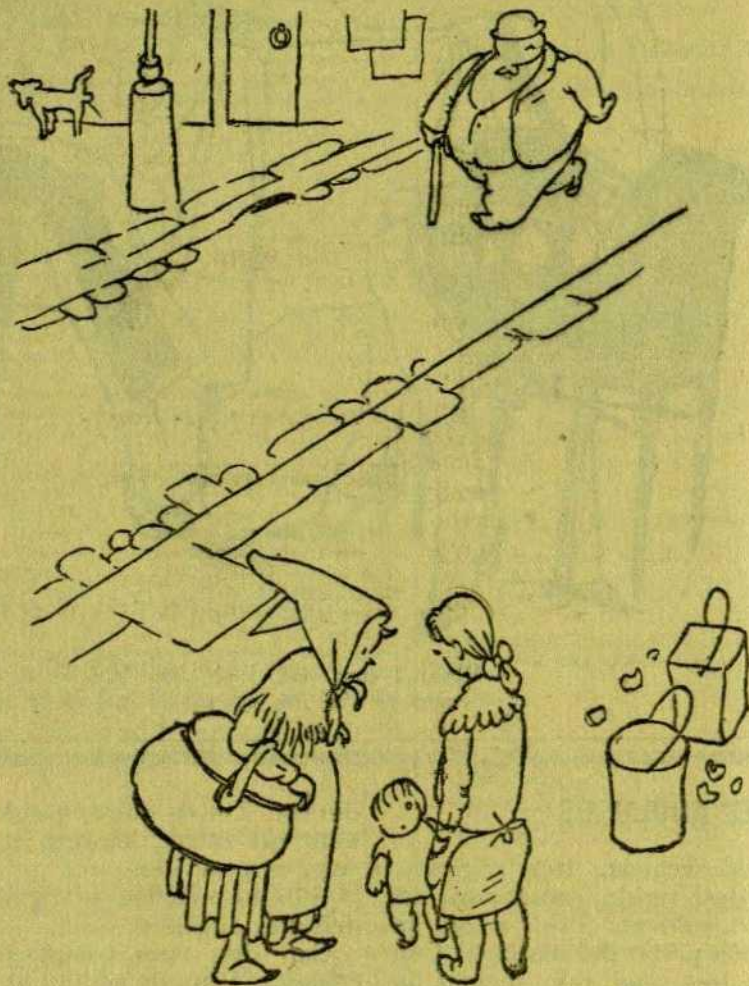
—La broma em va costar noranta pessetes i un escàndol de la dona que em va trobar paperets entremig dels calçotets.

—Però que no va prendre precaucions?

—Sí que en vaig prendre, però amb els paperets no hi vaig atinar.

—S'ha d'estar en tot.

—L'any vinent ja tindrè més experiència i no em passarà.

—Cerco un senyor d'influència perquè em colloqui la noia.

—Aquell senyor la té molt grossa, i, si vol, la hi collocarà.

LA MORAL, SOBRETOT

—I quin interès més ferm tenia l'Ignasi perquè el seu fill li obtingués un bon partit! Hem de tenir en compte que, si bé anéssim a contar les qualitats del noi, quedariem quasi curts en ressenyar la seva bonhomia. En l'entendre d'un hom es pot ésser bo; però, senyors, entre poc i massa de les coses!

Doncs bé; si a gust del lector és, començaré per narrar aquest episodi verídic fent-ho un xic prudentment, sense fer constar cap cognom, a fi de no dur la cosa per cap viarany escabrós. Sols diré que en Joanet, que aquest és el nom del fill del senyor Ignasi, no fa pas molts mesos que va acabar el servei militar, pernctant com a «quota» durant tota la seva permanència en files en la nostra cosmopolita urbs.

El senyor Ignasi, que fins a cert punt mirava un xic massa pel benestar del noi, procurà arranjar un prometatge amb l'Encarnació, l'acabalada pubilla d'un poble vell.

Un cop llicenciat el xicot, i a fi que aquest entrés en relació amb l'Encarnació, va pensar fer un viatge a Montserrat, invitant a tota la família de la noia. En Joanet ni coneixia de vista la noia, a l'ensem que era molt tímid per entrar tan aviat amb una gran relació com el senyor Ignasi hauria volgut. I teniu que mentre l'auto s'anava engolint quilòmetres, en el va-i-ve d'aquells pronunciats viratges el senyor Ignasi començà la seva conversa.

—Li he de dir, senyoreta Encarnació, que tindria una grossa satisfacció d'ésser sogre d'un diví angelet com vostè... Que hi trobaria algun inconvenient en ésser l'esposa del meu noi?

Mentrestant, el senyor Ignasi pessigava la cuixa del seu fill dissimuladament, a fi que aquest contestés.

La noia, tota vermella, però molt decidida, contestà:

—Es veu que és molt bromista, vostè, senyor Ignasi...

—Dos duros t'ha donat aquell vell? Valdria més, tractant amb gent d'edat, que treballéssim a tant l'hora.

—Ja et diré—reincidí el pare del noi, ja tutejant-la:—és que nosaltres comptem amb alguna coseta...

—Bé, sí,—contestaven els pares de la noia en veure la cara de desgrat que ella posava;—no veu que, de totes maneres, l'Encarnació és molt joveneta?

Tornava a pessigar el senyor Ignasi dissimuladament la cuixa del seu noi, mentre al pare de la noia se li anava fent molt pesada aquella conversa. La mare, que també la carregava aquella conversa, volgué trencar-la, dient:

—Deu ésser Monistrol aquell poblet d'allà l'altra part del riu, oi?

El senyor Ignasi, aprofitant

l'avinentesa que tots miressin aquell pintoresc poblet, digué al seu fill:

—Respon, babau, quan et pessigui!

—Doncs, com els vinc dient —reincidí un cop tornaren a estar acomodats al seient,—disposo d'una caseta i un tros molt gros de regadiu, i si vostè, Encarnació, volia, li podria tocar al meu noi el tros i potser alguna cosa més.

Alguns vàrem riure, mentre el pare de la noia, aquest molt beat, responia:

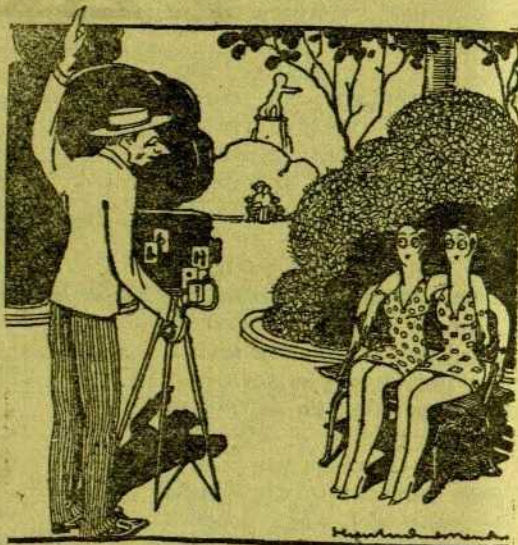
—Em sembla, senyor Ignasi, que vostè i jo no farem pas carrera si no respecta un xic la moral!

L'IMMOR ESTRANGER

- No vull cabells curts.
- Ja me'ls deixaré créiver.
- Ni faldilles curtes.
- El senyoret ja m'ha dit que me la tregui.

(De Parisiana.)

El fotògraf ambulant.—Un moment, senyoretetes... No es posin tan serioses... Mirin el meu dit i pensin en quelcom agradable...

(De La Semana.)

—Es empipador tenir llogaters estrangers! No pots llegir cap carta!

(De Le Rire.)

—Deu ésser una dona!
—Ca! Amb cabells llargs...

(De Le Rire.)

El tribunal de Nova York ha dictat una sentència que adopta un precedent perillós per a molts automobilistes.

Segons dita sentència, una senyora té el dret de cremar l'automòbil del seu marit si s'ha servit del cotxe per a transportar-hi altra dona que la pròpia.

Si la sentència del tribunal de Nova York s'acceptés pels jutges dels demés països, espanta el pensar en la sèrie d'incendis d'automòbils que cada dia es registrarien en el món.

Sí, vaja: pel davant i pel darrera els varen matar.

D'un anunci d'una sastreria:

«Las prendas demasiado vistas, se vuelven del revés y quedan nuevas.»

Mal fet. No diuen que no hay prenda como la vista?

Un anunciet:

«Dolores reumáticos, mensuales, nerviosos...»

Dolors mensuals? Ja sé quins són. Pagar el lloguer del pis.

Diàleg entre nuvis:

—Ai, Pepet: no voldria que a l'hotel compreguessin que som acabats de casar.

—Aixó rai. Porta tu la maleta, noia...

D'El Liberal de Madrid:

«Señor desea conocer señora alta, gruesa, casa puesta, para vivir en familia.»

Per què?, per a viure en família vol que sigui alta i grossa? Misteri!

De la mateixa procedència:

«Para realizar estudios se necesita un joven jorobado de quince hasta veintidós años, etc.»

Quines coses es veuen en aquest món!

De l'Herado de Madrid:

«Autorizando la adquisición de 1,400 toneladas de petróleo para la base naval de Logroño.»

Aixó deu estar equivocad. Deu voler dir de Sória.

D'Heraldo de Aragón:

«Se desea joven cortador de señora...»

Llástima que vagin matar a en Landré.

D'un rotatiu madrileny:

«Dicen de Bombay que entre indios y musulmanes se entabló una lucha y resultaron varios muertos por ambos lados.»

—Vina, tonta, que no et faré res...

—Doncs, per què vols que vingui?

Entre nínies de carrera:

—Es cert que en Lluís estudia dret?
—Noia, del que fa dret no me n'he enterat encara.

Parlen dues dones...

—M'han dit que el teu noi, el metge, té una fulana.
—I què? El teu és capellà i té una sotana.

Llegim en un diari de Madrid:

«Ya lo dijo Silvela: este es un pueblo sin pulso.»

Bé: en castellà, sí. Però en català i aplicat a Barcelona, naranjas.

El metge va a visitar un soldat que està malalt. Pregunta:

DEPILATORI BORRELL

Li únic que treu en un instant el pèl fins la rel, per fort que sigui, de qualsevol part del cos (cara, braços, cames) sense irritar ni molestar. Veuja en perfumeries a 3'50 ptes. pot

—Què tal, com va aquest país?
—De primera! Sempre he guanyat els primers premis!

Ell troba a ella i la increpa:
—Falsa! T'has casat aprofitant la meua absència! I això que em vas jurar que mai perteneixeries a cap home!
I ella respon:
—Tonto! Si és el meu marit que em perteneix a mi!

—Senyora Tuies! Acabo de veure a sa filla, en el terrat amb un xicot.
—La meua noia? Si ara és al taller. No era ella.
—Sí que ho era. Ell volia besar-la.
—I ho ha aconseguit?
—No. La noia li ha pegat una bufetada.
—No era ella, senyora Dolors. Pot estar-ne ben segura.

TEATRE COMIC Suprem èxit
de les noves representacions de la revista
JOY-JOY

EDEN Asalto, 12
"Dancing de las Mil y una noches"
De 6 tarda a 3 matí
Gran èxit de la preciosa **MIMOSA**
A un quart de dues nit, el sublim espectacle
LAS FALENAS ELECTRIZANTES

LA BONA SOMBRA
CABARET DE PRIMER ORDRE
Ginjol, 3 (plaça Teatre). Telèf. 1186 A

Carnestoltes de 1927
Grans i lluites Balls de Disfresses
Dissabte, dia 5 de març: Grandiós ball de Plinyota

Saló artísticament exornat. — Profusió de llum. — Formosos i originals premis a les disfresses que es distingeixin per llurs vestits. — Musics del S. M. de C.

Médicos y Boticarios

Curiós llibre de sàtires, epígrames
contes, narracions, etc., recollits per
MANUEL GIL DE OTO

De venda a totes les llibreries, al preu de 5 pessetes

SARNA
Sin baño, sin peligro y
rápidamente la cura el
ANTISARNICO MARTI
VENTA:
Bruch, 49, Parlamento, 17 y Farmacias

Correspondència

Bernat. — Quan fou mort el combregaren. No farem res, germà.
Capelló. — Anirà si Déu vol y el tiempo lo permite.
K. Kau. — Per què no prova d'anar a pescar amb canya?
Margenat. — Uns quants, sí, i uns quants, no. Content vostè i contents nosaltres.
C. Hagal Astics. — El drama no li podem publicar perquè, dit d'una altra manera, ja ho varem publicar encara no fa dos mesos. I cregui que ho sentim.
Sacha. — S'aprofitarà amb aquella alegria.
Catalans, etc. — Bé, sí, però no veuen que és més vell que l'anar a peu?

TEATRE ESPANYOL
C. Sampere-Bergés
LA REINA DEL MERCAT

Un pàvero. — Posi's tranquil i mategui regalèsia.
Rei del Cartró. — No sabem què dir-li. No serà que els ulls li fan pampallugues?
Sòmies. — Mitja figa, mig raim.
Nena Maca. — Prenda, ho lamentem molt, però no podem ficar-li. Un altre dia serà.
Pau Samals. — Home, ens agradaria conèixer-lo. Per què no passa per casa?
K. Kauets. — El ninot és passador i passarà. El que no passa és el xisto.
Pare Crospis. — Apuntise'n sis i plaquí.
Tótila. — Apa, home, que ja és massa grandassot!
Nas d'escàndol. — Ens agrada menys que en Xènius. Amb això creiem que hem dit el nostre parer.
Pura i Casta. — Redena, noies; vostès foren la nata per a di...putades.
Carronyeta. — Potser sí. De més vesdes se'n maduren.
C. L. — No sabem veure-li la punta. Que potser és que la té a dins?
Panau. — No, senyor. De cap de les maneres. Ho tenim privat del metge.
Sanfoot. — Bé, sí, oh, ja, ja, bé, bueno, però vaja...

IMP. COSTA: CARRER NOU, 45. - BARCELONA

Orquestrina Casanovas
La més suggestiva en ballables moderns. Especialitat en l'execució de xarlestons. Asserit extens d'instrumental
GRIMBIA - BON GUST - ELBOANCIA
Set anys d'èxit creixent en el popular Café-Bar-Restaurant "La Pansa", de la plaça Espanya
PERA CONTRACTES
BOTERS, 19 i 21, TDA. - LAFONT, 1

Augmenta
les forces
vitals

Indispensable als
esgotats

Esgotament
Malalties
nervioses
Neurastènia
Anèmia

Poderós
reconstituent

GLOBEOL

Juegos Florales

Preciosa novela de Joaquim Belda, il·lustrada per Oxymer UNA pta.

MEUBLÉE CATALUÑA

ENTRADA POR ARENAS, 4 Y ESCUDILLERS, 65
Habitaciones con todo el confort moderno. Agua corriente en todas habitaciones fría y caliente. Calefacción central, etc., etc.

SUCURSAL:
MEUBLÉE OLIMPIA Hospital, 107 Entrada: Cadena, 1

Rasgos de ingenio

DE
Jacinto Benavente

Un tom en rústica, amb portada a tricromia
PREU: DUES PESSETES

Los mejores cuentos verdes populares

per UN VIEJO JUERGUISTA Preu: UNA pesseta

MAISON MEUBLEE (VERDURA)

Habitacions a 5 ptes. - Barbarà, 27, Tel. 3221 A.; Barcelona. - Gran comoditat i saletes de bany. - Telèfon privat. - Ascensor. - Continuament reformat a la moderna. - Cal·lefactió central

MONT D'OR MEUBLEE (SUCURSAL VERDURA)

Gran comoditat. - Habitacions a 5 ptes. - Cal·lefactió central i saletes de bany. - Telèfon en totes les habitacions. - Portal de Santa Madrona, 6 (al costat del teatre Círcol Barcelonès); Barcelona

La Educación Sexual

Un volum de més de 300 pàgs., il·lustrat, 3'50 ptes.

Es ven a totes les llibreries i quioscos

Sabeu que és un Better?

Es el millor preservatiu conegut i el més econòmic.—Un sobre Better val 50 cèntims i una capsa d'alumini contenint tres sobres Better val 2 pessetes

VENDA: FARMACIA, UNIÓ, 5 (OBERTA TOTA LA NIT) Aquesta casa garanteix els SOBRES BETTER

VÍAS RINARIAS: IMPUREZAS de la SAN-GRE

Basta de sufrir inútilmente de dichas enfermedades gracias al maravilloso descubrimiento de LOS MEDICAMENTOS DEL DR. SOIVRE que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VÍAS URINARIAS. — **Blenorragia** (purgaciones) en todas sus manifestaciones, uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota miliar, etc., del hombre, y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anesitis, flujos, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los **CACHETS DEL DOCTOR SOIVRE**. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.

5'50 PRESENTA CAJA. 10 12 14 16 18 20 22 24

IMPUREZAS DE LA SANGRE.—Sifilis (avariada), sordas, herpes, úlceras varicosas (lagas de las piernas), erupciones escrofulosas, eritemas acné, urticarica, etc., enfermedades que tienen por causa humores, viscosos o infecciones de la sangre, por crónicas o rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las **PÍLDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRE**, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, lagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado.—VENTA, 5'50 Ptas. FRASCO.

DEBILIDAD NERVIOSA.—Impotencia (falta de vigor sexual), poluciones nocturnas, spermatorrea (pérdidas seminales), cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer y todas las manifestaciones de la **Neurastenia**, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las **GRANJAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRE**. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar integralmente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad.—VENTA, 5'50 Ptas. FRASCO.

AGENTE EXCLUSIVO: Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C. Moncada, 11, Barcelona.—VENTA: Farmacia Segala, Rambla de las Flores, 14; Farmacia Gelart, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

Calcetines reforzados

para un solo pie, fabricados por encargo. — La ruina de los pastores: **MATACABRAS RAPID**, a la primera vez R. I. P. — Clínica de vías urinarias lavaje e irrigaciones para después del acto sexual

LA MUNDIAL: ESPALTER, 6 (entre San Pablo y Beato Oriol)

SARNA

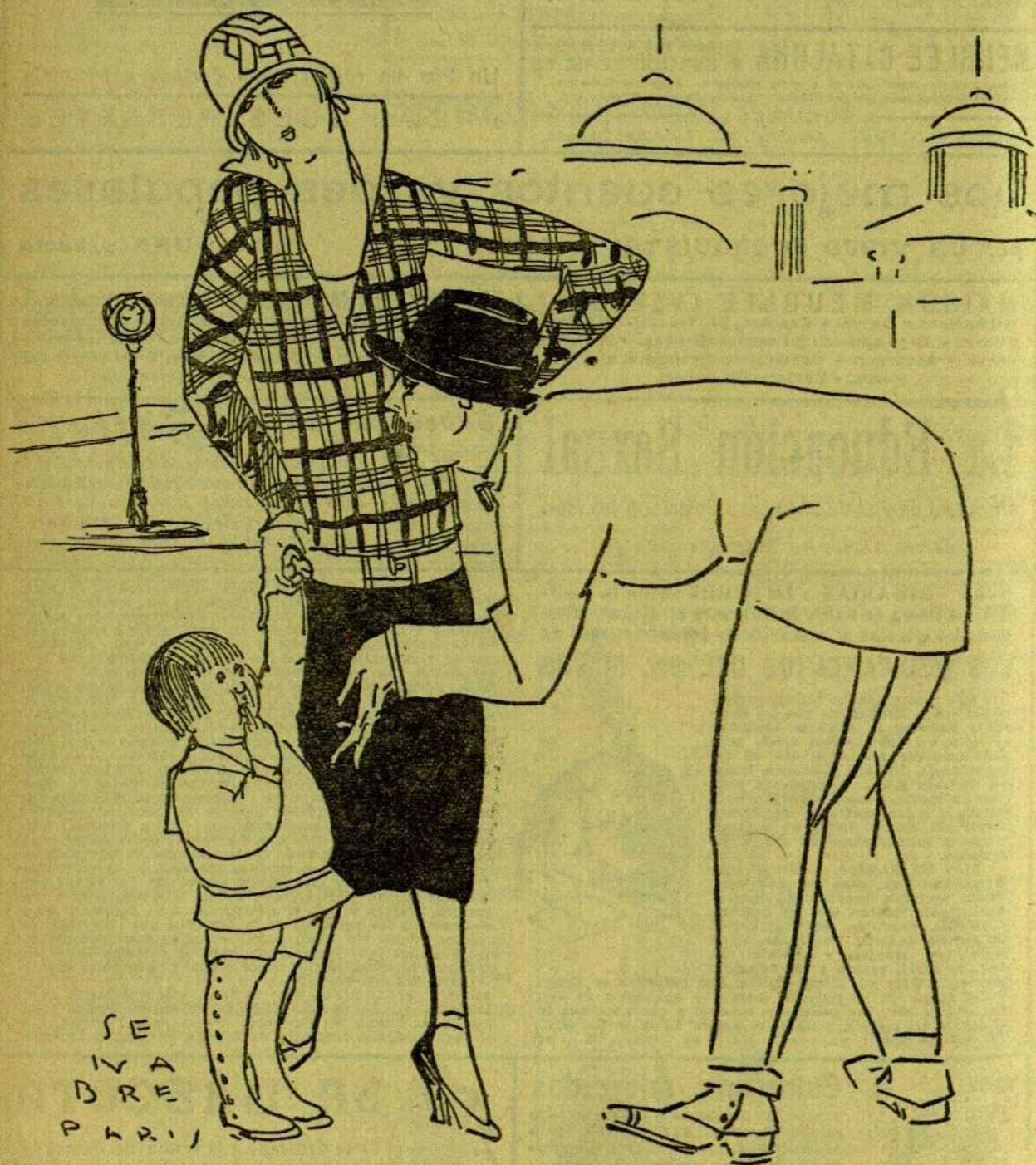
Es cura radicalment amb el **SULFURETO CARBONERO RONYA** que la fa desaparèixer, en 10 minuts. De venda: Comte de l'Asalto, 86 Centres d'Especcifics

LA MASCOTA

Casa dedicada a la venda de gomes higièniques alemanyes de les millors marques. — Sense rival. — Proveu-les i us convencereu. — Mata-cabres en pols 50 cèntims capsa

Sant Ramon, 1-BARCELONA

—Aquest nen diu «papà» a tots els senyors que veu...
—Es molt intelligent, pels anys que té.